

Budapestre vonatkozó ujságcikkek

Osztályozás

Tárgy

394.6

Hely

Idő

"1917"

Személy

Szerző: F.E.

Cím: *Bucsu a Gellérthegyen.*

Forrás:

Dzilág

Bp.

917. IV. 7

(Hely)

(Idő)

(Köt. v. füz.)

(Oldal)

Bucsu a Gellérthegyen

Esős, fázós ólmosszürke volt az idei husvéti Bucsu a Gellérthegyen. Kimenős cselédkék, urlaubos bakák, tavaszi kedvű, kis üzleti lányok, azért nagy merészen mégis nekivágtak a „kirándulásnak”, azok kedvéért pedig, akik nem voltak ott, mi referálunk röviden a látottakról... Hát először is az ut lejtőjén egy pár hiu kis gyümölcsfa didergett, szegénykék, már tavaszi trotörbe öltöztek, pukkasztására a többi csenevész, kopár cserjének. Képzeltető aztán, hogy ezek milyen kárörvendőn lesték, mikor válik e szép tavaszi toalett a kirándulók tradíciós virágszedési zsákmányává. Ellenben hiába lesték, mert mikor egy élelmes űr megjövedölte, hogy: ahány ágat törnek most le barátain, annyi őt krajcárral lesz drágább a gyümölcs nyárára, — egyszerre mindenkinck elment a kedve a virágszedéstől. A bucsu első érzékeltető jelei természetesen fülhezszólak, a vendéglőben cigánybanda működik, a vendéglőben annak a néhány szál vendégnek, akik nekibusultan ünneplik itt a három csepp sör és két morzsa liptai mellett a tavaszt. És följebb is szomorú a koncert és egyhangu nagyon. A máskor oly polifon bucsu-zenekar ugyanis igen nagyon megfogytakozott hangszerekben; a nagy választék csak egyetlenegy fajtára csappant és mintha az is vesztett volna régi szép harsányságából: a *papirtrombita*. Jaj, hová lettek a szép kék, piros hurkák, gyorsan hizó, gyorsan ernyedő rózsaszín-lábu malacok, tüdőt, fület edző ékes szopránjai? A tavaszi utcák-égbevágyó, drága, szép lufthallonerdei is a multéi már, mert, ugylátszik, valami gummiféle anyagból készülnek a háboru e keveset siratott áldozatai...

Üvegpoarak még szép számban szerepeltek a gellérthegyi bucsun (az árusok még mindig a régi művészettel karcollják rájuk, hogy: *Mariska*, vagy *Emlékül 1917*). Ellenben a többi sátor borzasztó szomorú. Nötesz, álmoskönyv, csokolódzó gipszangyalkák, jegygyűrű, erszény, aniz, cipő-

gomboló, gyémántbross, főzőkanál és a többi hagyományos holmi alig-alig lézeng a ponyvák alatt, az áruk is felszökött nagyon és a régi poétikus olcsósok, ékesszájú eladók, mintha mind megnémultak volna e szomorú husvétra. A szép tarka mézeskalácsszívet, húszárt, olvasót talán nem is ismeri már a hároméves gyerekgeneráció, az idén egyetlen egy Panni, Jancsi se ment haza rontott gyomorral a gellérthegyi bucsuról, mert a még kapható gyanusan sárga törökméz és becsületesen fehér pattogatott kukorica sem igen izgatják a gyomrok fantáziáját. (Zsirfoltos szalámpapírok helyett legfeljebb száraz, lejárt zsírjegyek hevernek szanaszét.)

Hát a szórakozás? Óh, a kis ringlispil, hajóhinta tömve tele vannak, ha jól megnézzük, megeljük a Julikát is, amint rózsaszínű kartonbluzban elmélázva himbálódzik egy kopott barna faparipán; — de hová lett a Liliom? Ki tudja, melyik lövészárokban kuporog éppen s magyarázza az ámuló falusiaknak: hej, mikor én még ég felé repültem a hajómban és a Julika visongott szegény...

Igen, aztán van még egy főattrakció: *Melanie*, a *magnetta-hölgy*. A sátor előtti a dobogón egy pojáca csabítja rekedt hangon a publikumot, délután még 15 krajcár volt a belépődíj, esetefelé 10-re maximálták, sőt egy maszatos kislány visszautasított tizparása helyett elfogadták az én nagylelkűen kiutalt ötkrajcáromat is. Valami, ami nem drágult meg a háboruban... A *magnetta-hölgy* csuanyán köhögött szegény, mert az üzlet kedvéért hatalmas dekoltázs alkotta toalettjének nagy részét. Először a pojáca-impreszárió ismertette leltörténetét (2 éves korában Délamerikában kiirtották családját stb.), azután ő maga vette át a szót, ékes bécsi dialektusban és szabad előadásának kíséretéül az illusztrációkra mutatott, melyek fekete és kék színekben borították a dekoltázsát. A karján például egy pillangó mellett egy vasaló volt látható, meg Mozart arcképe, meg egy ka-

rácsonyfa, meg egy hattyu, meg Lueger bécsi polgármester, meg egy szállófürt, meg Schiller és így tovább, a hátán meg direkt fölismerhetően a pesti parlament. Jól fejlett, de kissé libabőrös combjait is bemutatta még szegény, némi borralvaló gyűjtése után, aztán pedig kollégája, a „berlini boszorkány” következett, aki hervadt bájai

főle zöld fátyolt borítva, egy tojást varázsozott elé egy izgatott szakácsné nagykendőjéből. (Nahát, ha ezt a naccsága is tudná, — monologizált még utána soká a szakácsné.)

Közben este lett, a pesti parton kigyultak a lámpák és egyre halkabb lett a *trombita-koncert*. A változatosság kedvéért egy kakadu kezdett el visitani; hajdan tán szép fehér volt szegény, de az évek és a háboru csukaszárkára koptatták őt is. E hüvös husvéti estén bizony fázott az öreg és fázott az impresszáriója is, egy torontáli bácsika, aki azonfüell még az üzlettel sem volt megelégedve. Pedig az olcsóbb sors csak 5, a drágább 10 krajcárba kerül és ennyit ugye igazán reszkírozhat az ember a jövőjére.

Itt három sor közlést nem engedélyezték

És az egyik pakoló bucsusnál busan csörren meg a szegény, megvetett, ócska gipsz-ámor...

F. E.